

טראמפ לא עתיד לעצור עד ניצחון אמיתי

written by דוד מ' וינברג | 13.03.2026

התקשורת הישראלית בילתה את כל השבוע האחרון בדאגות ובחרדות מפני האפשרות שנשיא ארצות הברית דונלד טראמפ יקצר את מבצע "זעם אפי", ויתיר את ישראל לבדה להתמודד מול משטר אסלאמי רדיקלי באיראן? פצוע אך עדיין עומד על רגליו.

ההמולה הזו טבעית, אך החשש מוטעה. לצד ישראל, טראמפ הוכיח את עצמו כמחולל גדול של תכלית מוסרית בדורנו. את מנהיגותו העקרונית ונחישותו האיתנה "לנצח" את האויב צריך לחגוג ולשבח, ולא לשים ללעג באמצעות רמיזות על נסיגה בטרם עת.

טראמפ מעורר את המערב מתרדמתו ההתאבדותית, מן הקיפאון התרבותי והאסטרטגי המסוכן שאחז בו. הוא מבין שעל המערב להגן על עצמו מפני הגורמים האסלאמיסטיים הרדיקליים הקיצוניים ביותר, ובראשם איראן? החל בתמיכה נמרצת במלחמת החלוץ שמנהלת נגדה מדינת ישראל. הוא יודע שהעימות הנוכחי הוא למעשה מלחמת עולם נגד יריביה האסטרטגיים המרכזיים של אמריקה, ובהם סין ורוסיה? בעלי בריתה של איראן.

משום כך, הסבירות שטראמפ ינטוש את שדה הקרב בטרם יכניע את איראן באופן משמעותי יותר? קלושה ביותר. הוא לא יסתפק בהכרזה סינתטית על "ניצחון" כבר בסוף השבוע הקרוב ובהחזרת מפציציו הביתה. טראמפ יוסיף לקדם את המאמץ הצבאי להשמיד את מתקני ייצור הטילים ואת אתרי פיתוח הפצצה הגרעינית של טהרן; להחרים או להשמיד את מאגר האורניום המועשר ברמה גבוהה שבידי איראן; לשלול מאיראן את יכולתה להפריע לתנועת מכליות הנפט ואוניות המכולה היוצאות מן המפרץ הערבי; ולהשתיק את איום האייתוללות על מדינות ערב של המפרץ.

בעבר גם אני הרהרתי לא אחת בנטייתו של טראמפ להשתמט; בסכנה הטמונה בגישתו הבלתי-אידאולוגית לפוליטיקה ולענייני חוץ; במחשבתו העסקית-גרידא הממוקדת ביתרונות כלכליים; ובשיטתו הלא-שגרתית "לפתור" סכסוכים? שיטה מרעננת בהקשרים מסוימים אך מסוכנת ואשלייתית באחרים. לעיתים נדמה שטראמפ באמת ובתמים סבור שכוח אישיותו מסוגל לפתור הכול ולהוביל להסכמי שלום מהירים ו"עצומים" בכל מקום. כך, למשל, נראה בנוגע לתוכניותיו הדמיוניות ל"שלום ציוויליזציוני גדול" בעזה.

ובהקשר הנוכחי, ייתכן שהסיום למלחמה זו לא ייקבע על פי קצה היכולות ההתקפיות שנתרו בידי איראן, אלא דווקא על פי גבול הסבלנות של וושינגטון. מתוך חשש מעלויותיה הכלכליות של מלחמה ממושכת, לנוכח הידלדלות מלאי הנשק ולנוכח התשואות הצבאיות הפוחתות? ייתכן שבשלב כלשהו יבחר טראמפ לעצור את המערכה, גם אם הכוחות המזוינים של ארצות הברית וצה"ל יסברו כי יש צורך בהמשך הלחימה. הוא יכריז שהמלחמה "הושלמה כמעט לגמרי" ושהייתה "ניצחון אדיר". ניצחון טראמפיסטי. למעשה, הוא כבר הצהיר כך.

ובכל זאת, הנשיא טראמפ ודאי מבין כי עצירת המלחמה כעת, על רקע אי־נוחות כלכלית קצרת טווח, תהווה ניצחון עבור האייתולות. לא ניתן לאפשר לאיראן להסיק כי חסימת זרימת הנפט היא תעודת ההישרדות שלה [2] כעת ובעתיד. בסופו של דבר, הזינוק במחירי הנפט בעקבות השיבוש בתנועת הספנות במצר הורמוז היה צפוי. כפי שטראמפ עצמו אמר, השיבוש הוא "מחיר קטן שיש לשלם" תמורת התקדמות ביטחונית גדולה.

גם אין כל היגיון בהותרת קצוות פתוחים כה רבים באיראן [2] מטילים ומתקני ייצור ועד אתרי גרעין בהר פיקאקס ובמנהרות איספהאן, שם, כך נטען, מאוחסן מאגר עצום של אורניום מועשר המיועד לייצור פצצה גרעינית. ישנם אפילו דיווחים על אפשרות של פשיטה קרקעית של כוחות אמריקניים וישראליים באיספהאן, כדי לחלץ ולהחרים את האורניום.

אין גם כל סיבה להותיר על כנם בסיסים של משמרות המהפכה או של הבסיג', סוכני הדיכוי המרכזיים של המשטר כלפי עמו שלו. "העזרה בדרך", אמר טראמפ לעם האיראני [2] והוא התכוון לכך. משום כך מתקפות ארצות הברית וישראל מתמקדות יותר ויותר במתקני שליטה ודיכוי של המשטר, בנוסף לאתרי הגרעין והטילים.

ומדוע אפוא הערפול בדבריו הרבים של טראמפ? למה יום אחד הוא אומר שהמלחמה כמעט הסתיימה, ולמחרת [2] או אפילו באותו יום [2] הוא מדבר על תוכניות קרב לשישה שבועות נוספים? ובכן, העמימות של הממשל הגיונית משום שהיא מבבלת את האויב. אם אנחנו צריכים לנחש מה יהיו צעדיו הבאים של טראמפ [2] כך גם האייתולות.

אבל טראמפ עצמו אינו מבולבל או גחמני בכל הנוגע לאיראן. מאז פרישתו ב־2018 מהסכם הגרעין הרקוב של אובמה עם איראן; דרך חיסולו בשנת 2020 של מפקד כוח קודס קאסם סולימאני; ועד מבצע "פטיש חצות" ביוני האחרון ומבצע "זעם אפי" בשבועיים האחרונים [2] טראמפ הוכיח כי אינו הפכפך ואינו קל דעת. נהפוך הוא: טראמפ הפגין עוצמה של כוח רצון ושל חתירה למטרה. הוא אולי אינו דוגמה ומופת בתחומים רבים אחרים, אך בעניינים אסטרטגיים הראה טראמפ הבנה עמוקה של אחריותו לעצב מחדש את הארכיטקטורה האסטרטגית האזורית והעולמית באמצעות נטרול איראן; של ההזדמנות ההיסטורית להביא שלום באמצעות עוצמה.

טראמפ גם הפגין אומץ פוליטי בזירה הפנימית, כאשר התעמת הן עם מבקריו מן השמאל המרקסיסטי והפרו־אסלאמיסטי והן עם מבקריו מן הימין הבדלני והלאומני־נוצרי. הוא אף לקח סיכונים מול בסיס התמיכה שלו בתנועת MAGA כאשר נזף במבקרים הרעשניים והמשפיעים ביותר, כגון טאקר קרלסון.

לקח על עצמו את האתגר

צריך לזכור זאת: הרפובליקה האסלאמית של איראן היא כוח רדיקלי מוצהר המבקש בגלוי ליצור את "פרס הגדולה"; לייצא את מהפכתו ולהשליטה על המזרח התיכון כולו, אם לא מעבר

לכך. היא רואה את עצמה במפורש בעימות ציוויליזציוני עם המערב. היא מאמינה שכל האמצעים כשרים להשגת יעדיה ² משליחת כוחות הלם שיעיים לשדות הקרב ברחבי האזור, דרך תזמור פיגועי טרור באסיה, באירופה ובאמריקות, ועד פיתוח נשק גרעיני.

למרות עלייתו של אויב שעלול להיות קטלני כמעט כמו גרמניה הנאצית, רבים ממנהיגי המערב העדיפו בכל זאת מדיניות של פיוס כלפי איראן. הרי ישנם תמיד שיקולי זהירות, פרגמטיזם, ריאליזם, בריתות דיפלומטיות, אינטרסים עסקיים ושימור פוליטי ³ כל אלה מיתנו את הנכונות להתעמת עם איראן. תמיד קל יותר לדחות ולהסיט מאשר להילחם באויב מחויב ונחוש כל כך.

ובכל זאת, טראמפ נטל על עצמו את האתגר האיראני. בניגוד לחוכמה המקובלת שלפיה הגישה "האחראית" היא לבלוע את הפרובוקציות הזוחלות של איראן כדי להימנע ממלחמה, ושיאיוף ההגמוניה של איראן ממילא כמעט בלתי ניתנות לעצירה ⁴ טראמפ העדיף להכות ולשרטט קו אדום. הוא בחר להתעמת עם האייתוללות במקום לרקוד איתן.

ולכן, טראמפ ראוי להכרה ולהערכה על הבהירות המוסרית והאסטרטגית שלו. מלחמה זו היא מעשה של יושר, של צדק ושל שפיות במדיניות החוץ. ביחס לאיראן ולמשתפי הפעולה עימה, טראמפ הנחית מהלומה כבדה על "ציר רשע" שלא נראתה כמותה מאז מלחמת העולם השנייה.

אם כן, אם ברצונכם לחשוש שטראמפ עוד עלול לחתום על הסכם עם טהרן שאינו מרחיק את איראן די הצורך מן הפצצה הגרעינית ומגבולות ישראל, או שהוא עלול לעצור בטרם יביא לשינוי המשטר ⁵ אתם מוזמנים להמשיך לדאוג. אך לעת עתה ראוי לשבח את טראמפ על אצילות עמידתו מול איראן; על כך שריסק את סולימאני ואת חמינאי האב (ואפשר לקוות ולהניח שגם יחסל את חמינאי הבן בקרוב) ⁶ ואת האפוקליפסה שהם מייצגים.

פורסם במקור ראשון, בתאריך 15 במרץ 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.